

Sygn. akt VII U 762/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2024r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2024r. w W.

sprawy J. J. (1)

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o wypłatę części uzupełniającej renty rolniczej

na skutek odwołania J. J. (1)

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 6 maja 2022 roku, znak: (...) -1/15

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

J. J. (1) w dniu 14 czerwca 2022r. złożył odwołanie od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 6 maja 2022r., znak: (...) (...), w przedmiocie odmowy wznowienia wypłaty części uzupełniającej renty rolniczej w 100% wraz z odsetkami za okres od 1 stycznia 2016r. do 28 lutego 2021r.

Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie uprawnienia do wypłaty części uzupełniającej renty rolniczej w 100% wraz z odsetkami, ewentualnie o przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Uzasadniając zgłoszone żądanie, argumentował, że wstrzymanie świadczenia było ewidentnym błędem organu rentowego, zaś unikanie wypłaty jest unikaniem odpowiedzialności za przedmiotowy błąd. Podniósł również, że organ rentowy dokonał analizy dokumentacji dotyczącej przedmiotowej sprawy z pominięciem istotnych okoliczności, przede wszystkim nie wziął pod uwagę prawomocnego orzeczenia sądu wydanego w jego sprawie (odwołanie z dnia 9 czerwca 2022r., k. 3-4 a.s.).

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska, odnosząc się do zarzutów J. J. (2), wskazał, że skoro odwołujący się zaskarżył decyzję z 15 marca 2021r., ustalając wysokość świadczenia na dzień 1 marca 2021r., to Sąd nie mógł rozstrzygać o wysokości tegoż świadczenia sprzed tej daty. Wobec tego błędne jest stanowisko odwołującego się, że sąd zasądził wypłatę części uzupełniającej od dnia przyznania renty rolniczej i organ rentowy jest zobowiązany dokonać wypłaty świadczenia zgodnie ze zgłoszonym żądaniem. Organ rentowy podniósł również, że w niniejszej sprawie nie zachodzi sytuacja, w której odmowa lub przyznanie niższego świadczenia było następstwem błędu organu rentowego, kiedy to możliwe jest wypłacenie świadczenia za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie świadczenia. Wskazana ocena wynika z tego, że pierwszorazowa decyzja przyznająca rentę

rolniczą, oparta została o dane dostarczone przez odwołującego się i niekwestionowane aż do dnia wydania decyzji z 15 marca 2021r. Odwołujący się najpóźniej w dacie doręczenia tej decyzji oraz decyzji później wydanych miał pełną świadomość co do zawieszenia części uzupełniającej w 100% i został pouczony o zasadach zawieszania lub zmniejszania wypłaty części uzupełniającej. Wobec tego, w ocenie organu rentowego, w przedmiotowej sprawie nie ma podstaw, aby uznać, że organ rentowy, wydając decyzję z 27 stycznia 2016r., działał pod wpływem błędu w rozumieniu art. 135 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który uzasadniałby wypłatę świadczenia za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie świadczenia, a tym bardziej od 1 stycznia 2016r., czyli od dnia przyznania świadczenia po raz pierwszy. We wniosku o świadczenie odwołujący się wskazał, że nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej. Do dnia złożenia odwołania od decyzji z dnia 15 marca 2021r. okoliczności tych nie kwestionował i nie informował organu rentowego o zaprzestaniu prowadzenia działalności rolniczej ani przez siebie, ani przez małżonkę (odpowiedź na odwołanie z dnia 11 lipca 2022r., k. 5-11 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. J. (1) w dniu 8 sierpnia 2015r. uległ wypadkowi i w związku z tym posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności od dnia 30 października 2015r. na stałe. Na podstawie orzeczenia Lekarza Rzecznawcy z 19 stycznia 2016r. został uznany za osobę trwale całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji od 9 sierpnia 2015r. (orzeczenie (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w N. z dnia 8 lipca 2022r., k. 31 a.s.; orzeczenie Lekarza Rzecznawcy z dnia 19 stycznia 2016r., k. 28 a.r.).

Odwołujący się w dniu 4 stycznia 2016r. złożył wniosek do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy. We wniosku wskazał, że jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 6,78 ha i nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej. Dodatkowo do akt dołączył zaświadczenie informujące, że jego małżonka jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni fizycznej 6,78 ha (w części 3,56 ha). Ponadto w kwestionariuszu dotyczącym okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników oraz okresów podlegających zaliczeniu do tego ubezpieczenia podał, że od 1 marca 2004r. nadal pracuje w gospodarstwie rolnym. Po rozpoznaniu wniosku Prezes KRUS w decyzji z 27 stycznia 2016r., znak: (...), przyznał ubezpieczonemu prawo do renty rolniczej od 1 stycznia 2016r. na stałe w kwocie 305,72 zł, na którą złożyła się renta rolnicza w części składkowej w wysokości 97,55 zł oraz dodatek pielęgnacyjny w wysokości 208,17 zł. Jednocześnie zawieszono wypłatę części uzupełniającej w 100% z uwagi na niezaprzestanie prowadzenia działalności rolniczej w rozumieniu art. 28 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (wniosek o rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy z dnia 4 stycznia 2016r., k. 1 a.r.; kwestionariusz z dnia 4 stycznia 2016r., k. 6 a.r.; zaświadczenie z dnia 21 października 2015r., k. 18 a.r.; decyzja o przyznaniu renty rolniczej z tytułu niezdolności z dnia 27 stycznia 2016r., k. 31 a.r.).

Po przyznaniu J. J. (1) renty rolniczej Prezes KRUS wydawał w jego sprawie kolejne decyzje: z dnia 11 lutego 2016r., z dnia 26 listopada 2019r., z dnia 12 grudnia 2019r. o ponownym ustaleniu wysokości świadczenia. Część uzupełniająca świadczenia w dalszym ciągu pozostawała w 100% zawieszona, czego odwołujący się nie kwestionował. W okresie pobierania renty rolniczej składał do organu rentowego wnioski o wydanie zaświadczeń oraz wniosek o świadczenie uzupełniające. W decyzji z 27 stycznia 2016r. oraz 11 lutego 2016r. poinformowano J. J. (1) m.in. o zasadach zawieszania lub zmniejszania części uzupełniającej renty rolniczej oraz o obowiązku zawiadomienia jednostki organizacyjnej Kasy wypłacającej świadczenie o okolicznościach mających wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość (decyzja z dnia 11 lutego 2016r., k. 36 a.r.; decyzja z dnia 26 listopada 2019r., k. 79 a.r.; decyzja 12 grudnia 2019r., k. 80 a.r.).

W dniu 15 marca 2021r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wydał decyzję (...), w której ustalił nową wysokość świadczenia rentowego w związku z jego waloryzacją. W dniu 28 maja 2021r. J. J. (1) złożył odwołanie od wskazanej decyzji podnosząc, że ma zastrzeżenia do ustaleń Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego dotyczących przyznanej mu renty rolniczej i wniósł o podjęcie wypłaty świadczenia w pełnej wysokości (decyzja z dnia 15 marca 2021r., k. 83 a.r.; odwołanie, k. 85-86 a.r.). Po przeprowadzeniu postępowania, wyrokiem z dnia 25 października 2021r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, że część uzupełniająca renty rolniczej J. J. (1) nie ulega zawieszeniu (wyrok z

dnia 25 października 2021r., k. 110; uzasadnienie, k. 111-117, akta VII U 815/21). Następnie Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w dniu 30 listopada 2021r., wydał decyzję znak: (...), w której, wykonując powyższy wyrok, przyznał J. J. (1) prawo do wypłaty części uzupełniającej od 1 marca 2021r., czyli od dnia, od którego ustalono nową wysokość renty i ponownie zawieszono część uzupełniającą (decyzja z dnia 30 listopada 2021r., k. 144 a.r.).

W dniu 6 grudnia 2021r. odwołujący się złożył do organu rentowego pismo zatytułowane wezwaniem do zapłaty. Powołując się na wyrok Sądu Okręgowego, wniósł o wyrównanie świadczenia w postaci części uzupełniającej od dnia jej zawieszenia wraz z należnymi odsetkami - w terminie 14 dni do dnia otrzymania wezwania. Jednocześnie odwołujący się poinformował, że w przypadku niewykonania wezwania skieruje sprawę na drogę postępowania sądowego (wezwanie do zapłaty z 6 grudnia 2021r., k. 149 a.r.). W odpowiedzi na ww. wezwanie organ rentowy pismem z 15 grudnia 2021r. poinformował J. J. (1), że wykonał wyrok, wydał decyzję z 30 listopada 2021r. i w grudniu 2021r. wraz z rentą rolniczą wypłacił część uzupełniającą świadczenia za okres od 1 marca 2021r. Nadto, powołując się na art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazał, że brak jest podstaw do wyrównania części uzupełniającej za okres sprzed 1 marca 2021r. (pismo organu rentowego z dnia 15 grudnia 2021r., k. 152 a.s.).

W dniu 4 stycznia 2022r. J. J. (1) złożył do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie pozew o zapłatę, w którym wniósł o wypłatę zaległej części uzupełniającej renty rolniczej za okres od dnia zawieszenia jej wypłaty wraz z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty (pозew o zapłatę z dnia 4 stycznia 2022r., k. 3 akta o sygn. VII U 31/22). Postanowieniem z dnia 28 marca 2022r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie przekazał wniosek J. J. (1) do rozpoznania Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziałowi Regionalnemu w W. (postanowienie z dnia 28 marca 2022r., k. 23 akta o sygn. VII U 31/22). Po rozpoznaniu tego wniosku Prezes Rolniczego (...) w dniu 6 maja 2022r. wydał decyzję znak: (...)(...) w której odmówił prawa do wznowienia wypłaty części uzupełniającej renty rolniczej w 100% wraz z odsetkami od dnia 1 stycznia 2016r. do 28 lutego 2021r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że brak jest przesłanek do wznowienia wypłaty części uzupełniającej za wskazany okres, gdyż nie ma podstaw do uznania, że zawieszając wypłatę części uzupełniającej organ rentowy działał pod wpływem błędu. Prezes KRUS wskazał również, że pierwszy wniosek o podjęcie zawieszony części uzupełniającej J. J. (1) złożył dopiero w odwołaniu od decyzji z dnia 15 marca 2021r. Wniosek ten został rozpoznany przez Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 25 października 2021r., w którym Sąd zmienił decyzję z dnia 15 marca 2021r. i stwierdził, że część uzupełniająca renty rolniczej nie ulega zawieszeniu. W orzeczeniu tym Sąd nie stwierdził błędu organu rentowego i nie ustalił, że część uzupełniająca jest należna od 1 stycznia 2016r. Według organu rentowego jest ona należna od 1 marca 2021r. (decyzja odmowna z dnia 6 maja 2022r., k. 171 a.r.).

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których autentyczności oraz treści strony nie kwestionowały, a które nie budziły również wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. J. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Dokonując rozważań dotyczących zasadności odwołania wskazać należy, że art. 28 ustawy z dnia 16 stycznia 2004r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. Dz. U. z 2024r. poz. 90) reguluje zasady zawieszenia wypłaty renty rolniczej. Organ rentowy, zgodnie z tym przepisem, z uwagi na to, że J. J. (1) nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, zawiesił odwołującemu się wypłatę części uzupełniającej tego świadczenia, co nastąpiło w decyzji przyznającej rentę rolniczą i było powielane w kolejnych decyzjach. Sąd Okręgowy Warszawa – P., do którego J. J. (1) złożył odwołanie, w wyroku z 25 października 2021r. (sygn. akt VII U 815/21), zmieniając decyzję z 15 marca 2021r., stwierdził że część uzupełniająca renty rolniczej nie ulega zawieszeniu. Podkreślić jednak należy, że wskazany sąd nie oznaczył ani w wyroku, ani w uzasadnieniu, od jakiej daty wskazana sytuacja ma miejsce. Nie jest zatem słuszny argument odwołującego się, że w orzeczeniu, o którym mowa, przesądzono o jego prawie do uzyskania pełnej wypłaty renty rolniczej od momentu jej przyznania. Organ rentowy, wykonując przywołany wyrok, w decyzji z 30 listopada 2021r. podjął wypłatę części uzupełniającej od 1 marca 2021r. Zdaniem Sądu, decyzja wskazująca podaną

datę, a w konsekwencji odmowa przyznania części uzupełniającej za okres wcześniejszy, są zgodne z obowiązującymi przepisami. W tym zakresie istotny jest art. 135 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. (tekst jedn. Dz. U. z 2023r. poz. 1251), który na podstawie art. 52 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników stosuje się odpowiednio w sprawach, których wskazana ustawa nie reguluje. Zgodnie z tym przepisem:

1. W razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2.

2. W przypadkach określonych w art. 134 ust. 1 pkt 5 wypłatę świadczenia wznawia się od miesiąca, w którym ją wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty.

3. Jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu.

Organ rentowy prawidłowo zastosował ww. przepis w rozpatrywanej sprawie. Biorąc pod uwagę, że zgodnie z ust. 1 tego przepisu wypłatę wznawia się od miesiąca ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, to w przypadku J. J. (1) istniały podstawy do wznowienia wypłaty od 1 marca 2021r., a więc od daty, w której J. J. (1), składając odwołanie od decyzji z 15 marca 2021r., po raz pierwszy wskazał na fakt nieprowadzenia działalności rolniczej oraz zgłosił wniosek o wypłatę pełnej renty rolniczej. Wracając zaś jeszcze do wyroku z 25 października 2021r., jaki wydał Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, wskazać należy, że w sprawie, o której mowa rozstrzygana była zasadność odwołania, ale tylko w granicach przedmiotu zaskarżonej decyzji, zaś przedmiotem decyzji z dnia 15 marca 2021r. była wysokość pobierania przez ubezpieczonego świadczenia począwszy od 1 marca 2021r. W związku z tym Sąd nie mógł objąć rozstrzygnięciem okresu wcześniejszego. Natomiast sfera faktów, która w uzasadnieniu Sądu odnosiła się do okresu wcześniejszego w aspekcie tego, czy była prowadzona działalność rolnicza, nie powinna mieć charakteru wiążącego, skoro zakres rzeczy osądzonej jest ściśle określony, czyli nie może wykraczać poza zakres temporalny i przedmiotowy wyznaczony w decyzji. Sądowe postępowanie odwoławcze ma tu charakter kontrolny i odnosi się do decyzji a nie do dowolnego (poza decyzją) przedmiotu sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2020 r., sygn. akt II UK 38/19, Legalis nr 2560367). W związku z powyższym okres wcześniejszy, a więc i to, czy część uzupełniająca renty rolniczej J. J. (1) ulega zawieszeniu przed 1 marca 2021r., czyli w okresie od 1 stycznia 2016r. do dnia 28 lutego 2021r., nie była objęta decyzją z 15 marca 2021r. i wedle wskazanych wyżej reguł nie podlegała też rozpoznaniu przez sąd, który wydał wyrok w dniu 25 października 2021r.

Odwołujący się, wskazując na niesłuszność zaskarżonej decyzji, powołał się nie tylko na ww. rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego Warszawa – P., wydane w sprawie o sygn. VII U 815/21, ale również na błąd, jaki popełnił organ rentowy zawieszając część uzupełniającą renty rolniczej. Zdaniem Sądu o takim błędzie nie może być mowy z powodu okoliczności, na jakie wskazano w odpowiedzi na odwołanie. Przede wszystkim konieczne jest zaakcentowanie, że J. J. (1) we wniosku o rentę rolniczą wskazał, że jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 6,78 ha i nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej. Ponadto odwołujący się w kwestionariuszu dotyczącym okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników oraz okresów podlegających zaliczeniu do tego ubezpieczenia wskazał, że od 1 marca 2004r. nadal pracuje w gospodarstwie rolnym. W późniejszym czasie, choć Prezes KRUS wydawał kolejne decyzje z dnia 11 lutego 2016r., 26 listopada 2019r., 12 grudnia 2019r. o ponownym ustaleniu wysokości świadczenia, w których część uzupełniająca w dalszym ciągu pozostawała w 100% zawieszona, odwołujący się nie informował, że zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej. Nie kwestionował również wydanych w jego sprawie decyzji. Dopiero w odwołaniu od decyzji z 15 marca 2021r. powołał się na okoliczność, że nie prowadzi działalności rolniczej. W związku z tym przed ww. datą organ rentowy, nie mając wiedzy o wskazanej okoliczności, nie dopuścił się błędu. Decyzję, którą wydał, opierał na oświadczeniu, jakie złożył sam odwołujący się, a którego potem

nie prostował, mimo tego, że jak stanowi art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 16 stycznia 2004r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, osoba pobierająca świadczenia jest obowiązana nie czekając na wezwanie, w ciągu 14 dni zgłaszać Kasie okoliczności mające wpływ na wysokość i prawo pobierania tych świadczeń. O wskazanym obowiązku J. J. (1) został pouczony w decyzji przyznającej rentę rolniczą, jednak nie wywiązał się z niego. W tej sytuacji organ rentowy nie miał wiedzy o zaprzestaniu prowadzenia działalności rolniczej przez odwołującego się. Odwołujący się po raz pierwszy powiadomił organ rentowy, że nie prowadzi gospodarstwa rolnego z powodu złego stanu zdrowia w pisemnym odwołaniu od decyzji z dnia 15 marca 2021r. Tymczasem to właśnie na nim – jeśli wcześniej zaistniał taki stan rzeczy - spoczywał obowiązek przedstawienia faktów przeczących prowadzeniu działalności rolniczej pod każdą postacią, w tym i poprzez jego zarządzanie. Odwołujący się tego typu okoliczności nie przedstawił. Taką okolicznością nie jest stwierdzona w jego przypadku całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym. W orzecznictwie przyjmuje się, że sam fakt posiadania orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym - niezależnie czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, nie jest jednoznaczny z uznaniem braku prowadzenia przez taką osobę działalności rolniczej. Tym bardziej, iż działalność rolnicza nie musi polegać na świadczeniu pracy fizycznej i możliwe jest jej prowadzenie polegające na samym zarządzaniu gospodarstwem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 listopada 2021r, III AUa 787/12). W związku z powyższym stan zdrowia J. J. (1) nie świadczył o zaprzestaniu prowadzenia działalności rolniczej, bowiem czynności prowadzące do wytworzenia produktów rolnych nie muszą być wykonywane osobiście przez rolnika. Może on korzystać z pracy małżonka, innych członków rodziny lub pracy pracowników najemnych. Organizacja pracy w gospodarstwie rolnym należy do rolnika i jego małżonka, do którego na mocy art. 5 ustawy stosuje się przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników i mogą oni tak zorganizować pracę, aby gospodarstwo rolne funkcjonowało także w czasie choroby rolnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2011r., sygn. akt III UK 81/10, Legalis nr 483398).

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie nie ma też podstaw, by uwzględnić, że odwołujący się, z uwagi na swoją sytuację, nie mógł wcześniej zgłosić do KRUS okoliczności zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej, na co powołał się na rozprawie. Z akt organu rentowego wynika, że występował do KRUS z wnioskiem o świadczenia uzupełniające, jak i o wydanie zaświadczeń, a skoro tak, to miał możliwość powiadomić organ rentowy o zmianie swojej sytuacji. Fakt, że tego nie uczynił – nawet, gdyby nie miał obiektywnej możliwości – nie jest okolicznością obciążającą KRUS i przemawiającą za błędem popełnionym przez Kasę, a tylko taki błąd mógłby stanowić podstawę uwzględnienia złożonego odwołania.

Niezależnie od tego, co zostało wskazane, nawet gdyby uznać, że zaistniał w sprawie błąd organu rentowego, aczkolwiek Sąd takiego stanowiska nie podziela, to wypłata części uzupełniającej renty rolniczej mogłaby nastąpić, ale tylko za 3 lata wstecz. Roszczenie odwołującego się - niezależnie od tego, że jest niesłuszne co do zasady - jest więc zawyżone. Niemniej jednak w analizowanej sprawie brak jest podstaw do uznania, że zawieszając wypłatę części uzupełniającej w decyzji z dnia 27 stycznia 2016r., organ rentowy działał pod wpływem błędu, o którym mowa w art. 135 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.